

циални конвенции. Такива сж напимъръ договоритѣ на Италия съ Мексико и Парагвай респективно отъ 1890 и 1863 г., тия на сжщата съ Франция, вече отъ сбластьта на международното социално законодателство, за което реферирахъ по-горѣ, и т. н. За примъръ на конвенции имащи за цѣль урегулирането поданнството на емигрантитѣ могатъ да служатъ тия отъ 1868 г. между конфедерацията на сѣверна Германия и Съединенитѣ Щати и отъ 1870 г. — между Австро-Унгария и Съединенитѣ Щати (Вжъ *Revue de Dr. Intern. et de législ. comparée*, t. II. p. 118; t. V, p. 190).

Най-послѣ нека забѣлѣжемъ, че вънъ отъ официалнитѣ мѣрки които взематъ нѣкои имиграционни страни за протекция на своитѣ работници срѣщу конкуренцията на външни работни рѣцѣ — емигранти, каквито мѣрки прозиратъ най-вече въ законодателствата на Съединенитѣ Щати и Канада, не липсватъ такива и по инициативата на самитѣ работнически организации, респективно издѣйността на международния социализмъ. Така, прѣзъ тазгодишната седма интернационална конференция на секретаритѣ на общитѣ синдикални работнически съюзи въ Европа и Америка (Буда-пеща, юли), между другото се рѣши да не се прѣселватъ външни работници въ страна гдѣто има економическа борба и криза (визиратъ се най-вече Съединенитѣ Щати) за да не се прѣчи на борбата на тамошнитѣ работници. Това прѣдложение на Американската делегация се приело съ забѣлѣжката на германската, че американцитѣ трѣбва по добрѣ да се отнасятъ въмъ прѣселванитѣ въ Америка *организиран* работници.

*
* *

Социоложката важность на емиграцията е подчертана съ редица международни рѣшения подигнати на теория и практика. Възникналитѣ около нея въпроси обстойно сж разгледани въ „Международния конгресъ на ин-